

Případ Kohll (Kohllova rovnátka)

Case C-158/96

Raymond Kohll, lucemburský státní příslušník a pojištěnec Unie zdravotních pojišťoven (Union des caisses de malárie – daáje jen „UCM“), se s pojišťovnou soudil ohledně poskytnutí povolení této instituce na léčení, které jeho nezletilé dceři měl poskytnout ortodont se sídlem v Trevíru. Jeho žádost o povolení byla zamítnuta s tím, že se nejedná o naléhavé ošetření a toto rozhodnutí bylo potvrzeno radou UCM.

Pan Kohll se proti tomuto rozhodnutí odvolal k Arbitrážní radě pro sociální pojištění (Conseil Arbitra des Assurances Sociales) a ta jeho odvolání zamítla. Jeho následné odvolání k Vrchní radě sociálního pojištění (Conseil Superieur des Assurances) bylo rovněž zamítnuto s tím, že článek 20 lucemburského zákoníku sociálního pojištění a články 25 a 27 statutu UCM jsou v souladu s Nařízením 1408/71/EHS o aplikaci systémů sociálního pojištění na zaměstnance, osoby samostatně výdělečně činné a jejich rodinné příslušníky, kteří se pohybují v rámci Společenství.

Z uvedených ustanovení národního práva vyplývá, že s výjimkou naléhavých případů péče poskytnuté v souvislosti s onemocněním a nehodou v zahraničí může pojištěnec vyhledat léčení nebo lékařskou péči poskytovanou v cizině pouze po předchozím souhlasu příslušné instituce sociálního pojištění. Podmínky a náležitosti žádosti o takovéto povolení stanovil výše uvedený statut UCM. Podle příslušných ustanovení neměly být hrazeny náklady služeb, které nejsou poskytovány podle národního práva, oprávněně vynaložené náklady mají hrazeny podle sociálního systému země, v níž bylo léčení poskytnuto a povolení se poskytuje pouze na základě lékařského posudku a po předložení žádosti potvrzení lékařem se sídlem v Lucemburku, který označí léčebná zařízení v zahraničí a uvede důvody, proč léčba nemůže být poskytnuta v Lucembursku.

Pan Kohll se proti tomuto rozsudku odvolal s tím, že tento rozsudek se zabýval pouze otázkou, zda národní předpisy jsou v souladu s citovaným nařízením, a nikoliv tím, zda jsou v souladu s články 59 a 60 SES.

Kasační soud řízení zastavil a předložil ESD následující **otázky**:

1. Mají být články 59 a 60 SES interpretovány tak, že zakazují národní předpisy, podle nichž je náhrada vynaložených nákladů podmíněna povolením vydaným pojištěnci příslušnou institucí, pokud je plnění poskytnuto v jiném členském státě, než ve kterém má tato osoba trvalý pobyt?
2. Ovlivnila by odpověď na první otázku skutečnost, že cílem předmětných ustanovení je zajistit vyvážené poskytování všem dostupné lékařské péče v daném regionu?¹

Luisi a Carbone

(spojené případy 286/82 a 26/83)

rozsudek z 31.ledna 1984)

Součástí zákonodárství Italské republiky byly i předpisy omezující export kapitálu. Součástí italského práva se staly po II. světové válce a až do 80. let nebyly vážněji dotčeny evropskou integrací. Italští národní příslušníci tak mohli směřovat a vyvážet pouze limitované množství lir (500.000,- LIT p.a.). Jak paní Luisi, tak pan Carbone toto omezení nerespektovali a v cca 20 různých bankách v Itálii směňovali liry za jiné měny. Limit přesáhli a směněné peníze vyvezli z Itálie a utratili je za služby nejrůznějšího druhu (zdravotnické či turistické obecně). Italské úřady je poté, co je chytily pokutovaly v celkové výši rozdílu mezi částkou skutečně vyvezenou a částkou povolenou, což činilo v jednom případě pokutu ve výši 35.000.000,- LIT a v případě druhém 13.000.000,- LIT. Oba jmenovaní napadli oprávněnost uložených pokut.

---

¹ Háva P.: <http://www.izpe.cz/files/vysledky/84.pdf>

Liselotte Hauer v Land Rheinland-Pfalz

Case 4/79

rozsudek z 13. prosince 1979

Paní Hauerová vlastnila půdu ve vinařské oblasti Porýní-Falcka. Jelikož se rozhodla na svém pozemku pěstovat víno, požádala příslušné orgány o povolení. Její žádost však byla zamítnuta s poukazem na nevhodnost pozemku pro pěstování vína (dle Einwirtschaftsgesetz). Paní Hauerová uvedené rozhodnutí napadla. V průběhu řízení však nabylo platnosti nařízení Rady 162/76, které zakazovalo výsadbu nových keřů určitých druhů vinné révy, včetně té, která byla vhodná pro pěstování v dotčeném regionu. Zákaz měl trvat několik let. S ohledem na toto nařízení jí opět pěstování vína nebylo umožněno. Paní Hauer i toto rozhodnutí napadla, tentokrát pro jeho údajný nesoulad s jejími ústavními právy (svoboda volby a výkonu povolání a svoboda vlastnictví).

Německo v Evropský parlament a Rada EU

C-376/98

rozsudek z 3. dubna 1998

Evropský parlament a Rada vydaly 6.7.1998 směrnici č. 98/73/ES s cílem harmonizace právních a jiných předpisů v oblasti reklamy na tabákové výrobky. Směrnice stanovila členským státům povinnost zajistit, aby žádný tabákový výrobek nebyl označen označení jiného výrobku či služby ((bez souvislosti s tabákem). Zakázán byl rovněž sponzoring, podstatně omezeny byly i tzv. ochutnávky tabákových výrobků. Prezentace tabákových výrobků tedy nebyla zakázána úplně, ale významným způsobem zregulována. Státy pak měly volnost k přijetí právní regulace ještě přísnější. Spolková republika Německo tuto směrnici napadla u ESD pro překročení pravomoci výše uvedenými orgány a pro porušení principů subsidiarity a proporcionality.